

nes løn- og ansættelsesvilkår i bred forstand, også inddrages. Det er regeringens opfattelse, at en god personalepolitik bl.a. indebærer, at ordregiveren ved tilrettelæggelsen af udbudsforretningen er opmærksom på, at der er behov for overgangsordninger, hvis der er tale om forskellige lønniveauer. Det er vigtigt, at medarbejderne ikke pålægges en særlig økonomisk byrde ved overgangen til en ny arbejdsgiver, men at denne byrde i stedet gøres til en del af prisen i kontrakten.

For at vende tilbage til udgangspunktet vil jeg godt slutte med at konstatere, at der er kommunalt selvstyre i Danmark, og at regeringen ingen ønsker har om at blande sig i, hvor mange eller hvor få opgaver kommunerne finder egnede til udlicitering. Det er og bliver en lokal beslutning.

Forhandling

Pernille Sams (KF):

Jeg vil starte med at sige tak for de to ministres besvarelse af forespørgslen.

Essensen af besvarelsen var nærmest et budskab om, at udliciteringsindsatsen ikke er gået i stå, og et fuldstændig overproportionaliseret forsvar for de mikroskopiske tiltag, man kan fremvise – ord er og bliver jo taknemlige. Men man bør vel glæde sig over, at regeringen trods alt havde valgt den strategi at forsvare de mikroskopiske forøgelse, som er kommet, til trods for at regeringen absolut ikke har tilskyn-det dertil og er aldeles uambitiøs i denne sag. Indenrigsministerens bemærkninger om, at de 9 pct. er et naturligt leje, siger jo med al ønskelig tydelighed, at det er tilfældet. Men forsvaret var dog glædeligt set i forhold til alternativet, nemlig at ministrene havde valgt at argumentere direkte imod udlicitering, som mange inden for regeringspartierne desværre har for vane.

Jeg kan godt forstå, at regeringen valgte denne indfaldsvinkel, for der findes ikke ét eneste sagligt argument imod udlicitering, når denne bruges med fornuft. Ikke desto mindre får ideologiske fordomme lov til at blokere i dag, og uprofessionel tackling af konkrete sager som Ri-Bus- og skraldemandskonflikten har givet en helt forkert opfattelse af, hvilke muligheder der ligger i udlicitering.

Finansministeren mente ikke, at udliciteringsarbejdet er gået i stå i statens regi. I 1994 blev 16-17 pct. af driften udliciteret, og det fik ministeren sagt på en sådan måde, at man blev bragt

til at tro, at det var et vældig flot og stort tal, som regeringen har sørget for at forøge. Men går man imidlertid lidt bag om tallet, er der reelt tale om, at væksten skete fra 1989 til 1992, altså i den borgerlige regerings tid, og siden er væksten i brugen af eksterne tjenesteydelser fladet ud. Der er godt nok tale om en mindre stigning fra 1993 til 1994, men det skyldes næsten udelukkende øgede udgifter i Indenrigsministeriet til Røde Kors. Samtidig er det jo en kendt sag, at finansministeren har ændret udliciteringscirkulæret, så pligten nu er blevet mindre åbenbar, hvis det skal siges pænt.

Sidste år gennemførte regeringen ydermere den skelsættende lovgivning om, at amter og kommuner nu må drive erhvervsvirksomhed for skatteydernes penge – altså en mulighed for omvendt udlicitering, egentlig indlicitering, hvor kommunerne nu kan overtage opgaver, som tidligere er blevet udført af private. Denne modsatrettede trafik er desværre ikke at aflæse af finansministerens statistik over offentlig udlicitering. Indenrigsministeren omtalte loven i sit indlæg, og det var som sædvanlig rosenrødt og med skyklapper over for de problematiske og negative sider af forslaget's konsekvenser. Tiden vil vise, at det er en historisk fejltagelse at give det offentlige frie tøjler til at udkonkurrere vel-fungerende private virksomheder med egne og skatteydernes penge.

Det er desværre regeringens ideologiske ståsted, der har blokeret for almindelig sund fornuft. At det er tilfældet, blev i rigeligt mål bekræftet af Socialdemokratiets interne problemer med brugen af ordet udlicitering for nylig, og derfor var det egentlig glædeligt at opleve, at de to ministre ikke på ét eneste punkt kunne tage afstand fra udlicitering og endda forsøgte at prale af de nuværende 17 pct. i statsligt og 9 pct. i kommunalt regi, selv om tallene reelt er foruroligende små i forhold til vore rekordstore offentlige udgifter.

Potentialet er langt større. Det er faktisk overordentlig stort, for nogle beregninger, som Dansk Teknologisk Institut har foretaget, viser, at der kan udliciteres offentlige ydelser for mellem 60 mia. kr. og 80 mia. kr. om året. Besparelserne er gennemsnitlig på mellem 10 og 20 pct., hvilket svarer til bedre service og flere valgmuligheder for de danske borgere for et beløb på omkring 15 mia. kr. årlig eller – hvis man foretrækker det – giver mulighed for at sænke skatterne med 5-10 pct.